

Takhle my si tady žijeme

Čtyři ženy. Sedí na čtyřsedadle autobusu a klábosí. Chtěla jsem trochu spát, nemůžu. Rozebírají svět reality, ve které žijí. Reálný pro ně. Mě to nic neříká. Baví se o nějaké lukrativní fabrice. A přestože se mě ani hláška absolutně netýká, já i dalších zhruba 57 lidí v autobuse to zkrátka musíme vědět.

Už už se nadouvám, připravena k hlasitému oddychu. Zdá se, že budou vystupovat. Vystoupí jen jedna. Malinko odfuknu. Ty tři ale přidaly na hlase, na ráznosti. Jedna odešla a zbylé se začaly uchechtávat, nahýbat se jedna ke druhé. Zaslechnu padat slova jako kráva, hloupá husa. Heslovité otázky. „Rozumíš jí? Kde to žije? Ta je úplně mimo, co? Ta si chlapa nenajde, i kdyby si udělala plastiku nevím čeho...“

No to snad... Další zastávka. Vyleze druhá. Krčím obočí. Viditelně na ně hledím a děším se, co bude dál. Ty dvě se k sobě nakloní a cosi si šeptají. Jede to, jako když nasypeš slepicím zrní. Nejraději bych vyskočila ven. Slyším od nich jen tlumené opovržení... „Všimla sis, jak teď vypadá? Když vystupovala, tak to bylo ještě víc vidět, ta má zadek, co?“ A takhle dál a dál, hnusně a sprostě.

A vystupuje třetí, těším se na klid, zavřu oči. Ale nevydržím dlouho. Cítím na sobě cosi spalujícího. Tak se rychle proberu. To ona, ta poslední. Civí na mě, jak sůva. Trhnu sebou. Otočím se raději bokem.

Už se doopravdy těším na výstup. Sice vylezu z vyhrátého dopravního prostředku do šilené zimy, ale alespoň nejsem svědkem dalších drbáren. Ještě, že ta čtvrtá žena už nemohla mluvit. Že by trpěla samomluvou, to se by se mi u dámy jejího kalibru přece jen těžko věřilo.

Jenže moje uši nejsou hluché. Ten stejný hlas. Ta poslední fúrie. Někoho potkala. „Přestav si, naproti mně v buse seděla taková kozatá pizizubka, mohlo jí být tak 18, a civěla na mě, jak na debila, taková hrozná buchta.“ V černé kapuci mě asi nepoznala, za to já věděla, že se v její řeči se nejedná o nikoho jiného, než o moji maličkost.

Už toho mám dost. Přijdu domů, vztekle odhodím kabát. Jdu si sednout k mámě na pohovku. „Mami, myslíš, že ty rovnátka jsou tak hrozný?“ „Proč?“ „No, v autobuse jely 4 ženský...“

V polovině mého vyprávění přijde mladší sestra a pořád mi do toho skáče. Když je všeobecně zbystřeno naše srocní, přidá se i sestra starší a na všecko mávne rukou. „Ále, co si z toho děláš,“ říká pořád. Pak ji to přestane bavit, je to prostě nuda a musí se učit, vždyť jednou bude učitelka. A mladší, ta má ty svoje panenky a právě pro ně chystá divadlo.

„Mami, těch dvou mám taky plný zuby! Inka neudělá ani krok bez tebe, bez panenky a dohromady neposlechne nikoho a Sandra má učení, kterému nevěřím, i kdyby se zem měla propadnout. Dyt' všichni říkají, že pajdák je nejjednodušší škola!“ „Ale Dani,“ řekne máma a pohladí mě po vlasech.

Jasně, že mi ty baby protivný vadily, stejně tak moje protivný ségry, stejně tak mamka, která reaguje na všechno jen tím svým „Ách jo!“, nebo „Ale, to bude dobrý.“

Vadí mi všechno. Protože je mi 18. Jsem taky typická ženská. Taky jsem drbna a neuvěřitelná slepice. Dokonce jedna z největších. Ale hlavně je mi těch 18 a mám před maturitou a děsně se toho bojím. Nechci to přiznat. Nevím, co potom, nemůžu se rozhodnout, na jakou vysokou chci. Jestli vůbec něco chci. Nevím nic.

Nejradši bych se i na tu maturu vykašlala. Někdy si představuju, že tím stejným autobusem, co mě vozí do školy a ze školy ujedu někam pryč. Nevím sice kam, což je pro mě typické, ale tak třeba někam na sever. Do Švédska, do Finska. Samý sníh, klid, ticho.

Zrovna jsem tam někde byla, už mě málem zdravily děti z Bullerbynu... když nastoupily ty čtyři ženský.